

NEW YORK TIMES BESTSELLER

WSOY

SALAINEN

THE INHERITANCE GAMES

PERIJÄTÄR

JENNIFER LYNN BARNES

SUOMENTANUT AILA HERRONEN

JENNIFER LYNN BARNES

THE INHERITANCE GAMES

**SALAINEN
PERIJÄTÄR**

Suomentanut Aila Herronen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos

The Inheritance Games

Copyright © 2020 Jennifer Lynn Barnes

Published by arrangement with Curtis Brown Ltd,
New York and Ia Atterholm Agency, Sweden.

Suomenkielinen laitos © Aila Herronen ja WSOY 2024

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-50100-9

Painettu EU:ssa

LUKU YKSI

Kun olin pieni, äiti keksi aina kaikenlaisia pelejä. *Hiljaisuuspelejä. Kenen keksi kestää kauemmin -pelejä. Vaahtokarkkipeli*, jossa syötiin vaahtokarkkeja sisällä kirpparilta ostettu muhkea toppatakki päällä, ettei tarvinnut panna lämmitystä päälle. *Taskulamppupeliä* pelattiin, kun sähköt menivät poikki. Me emme koskaan kävelleet minnekään – me juoksimme kilpaa. Lattia oli melkein aina laavaa. Tyynyjen pääasiallinen käyttötarkoitus oli majojen rakentaminen.

Pisimpään jatkunut peli oli *Minulla on salaisuus*, koska äiti sanoi, että jokaisella piti aina olla vähintään yksi salaisuus. Joinakin päivinä hän arvasi minun. Joinakin päivinä ei. Me pelasimme sitä peliä joka viikko, kunnes minä olin viisitoista ja yksi äidin salaisuus passitti hänet sairaalaan.

Sitten hän olikin jo poissa.

”Sinun siirtosi, prinsessa.” Käheä ääni herätti minut muistoistani. ”Ei minulla ole koko päivää aikaa.”

”En minä ole mikään prinsessa”, vastasin ja siirsin ratsua. ”Sinun siirtosi, *vanhus*.”

Harry irvisti minulle. En tiennyt hänen tarkkaa ikäänsä enkä sitä, miten hän oli päätenyt kodittomaksi ja asumaan puistossa, missä me pelasimme shakkia joka aamu. Mutta sen minä tiesin, että hän oli varteenotettava vastustaja.

”Sinä olet hirveä ihminen”, Harry mutisi ja silmäili pelilautaa.

Kolmen siirron päästä päihitin hänet. ”Shakkimatti. Tiedät kyllä, mitä se tarkoittaa.”

Harry mulkaisi minua. ”Minun täytyy antaa sinun ostaa minulle aamiaista.” Niin pitkäaikaisen vetomme säännöissä sanottiin. Kun minä voitin, Harry ei voinut kieltäytyä ilmaisesta ateriasta.

Kunniakseni on sanottava, että pidin vahingonilon aika hyvin aisoissa. ”Kannattaa olla kuningatar.”

*

Ehdin kouluun, mutta tiukoille meni. Minulla oli tapana jättää kaikki viime tippaan. Samaa tasapainottelua oli arvosanojen kanssa: miten pienellä vaivalla sai kympin? En minä laiska ollut. Olin käytännöllinen. Ylimääräinen työvuoro kannatti ottaa, jos se laski kokeen pistemäärää vain parilla pisteellä.

Kirjoitin juuri äidinkielen esseetä espanjan tunnilla, kun minut kutsuttiin rehtorin huoneeseen. Minunlaiseni tytöt ovat yleensä näkymättömiä. Ei meitä kutsuta rehtorin luo. Me aiheutamme juuri niin vähän hankaluuksia kuin mihin meillä on varaa, eli minun tapauksessani ei yhtään.

”Päivää Avery.” Rehtorin tervehdys oli kaukana lämpimästä. ”Ole hyvä ja istu.”

Minä istuin.

Rehtori risti kätensä pöydälle. ”Sinä varmaan arvaat jo, miksi kutsuin sinut tänne.”

Minulla ei ollut aavistustakaan, mikä oli herättänyt koulun johdon huomion, ellei sitten ollut kyse viikoittaisesta pokeripelistä, jota vedin koulun parkkipaikalla ja jolla maksoin

Harryn aamiaiset – ja joskus omanikin. ”En osaa kyllä yhtään sanoa”, vastasin yrittäen kuulostaa riittävän nöyrältä.

Rehtori Altman antoi minun ihmetellä hetken ja ojensi sitten minulle yhteen niitatus paperipinon. ”Tässä on eilinen fyysiikan kokeesi.”

”Okei”, vastasin. Ei rehtori varmaan sellaista vastausta odottanut, mutten keksinyt muutakaan. Olin kerrankin lukenut kokeeseen tosissani. Oli vaikea kuvitella, että se olisi mennyt niin huonosti, että asiaan piti puuttua.

”Opettaja arvosteli kokeet jo, Avery. Sinä sait ainoana täydet pisteet.”

”Sepä hienoa”, sanoin vältellen tarkoituksella vastaamasta taas *okei*.

”Eipä niinkään, neitiseni. Herra Yates laatii kokeet tarkoituksella todella vaativiksi. Kukaan ei ole ennen saanut täysiä pisteitä hänen kaksikymmenvuotisen uransa aikana. Ymmärrät kai, mikä tässä on ongelmana?”

En ihan saanut pidettyä ensimmäisenä mieleen tullutta vastausta omana tietonani. ”Opettaja, joka laatii niin vaikeita kokeita, että useimmat oppilaat eivät pääse niistä läpi.”

Rehtori siristi silmiään. ”Sinä olet hyvä oppilas, Avery. Oikein hyvä, olosuhteesi huomioon ottaen. Mutta et sinä sentään Gaussin käyrän kärkipäähän sijoitu.”

Piti paikkansa. Miksi minusta siis tuntui kuin rehtori olisi iskenyt minusta ilmat pihalle?

”Tunnen kyllä myötätuntoa tilannettasi kohtaan”, rehtori Altman jatkoi, ”mutta toivon, että olet rehellinen.” Hän katsoi minua silmiin. ”Satutko tietämään, että opettaja tallentaa kopiot kokeista pilveen?” Rehtori luuli, että minä olin huijannut. Hän istui tuossa vastapäätä tuijottamassa minua, mutta en todellakaan kokenut tulevani nähdyksi. ”Haluaisin auttaa

sinua, Avery. Olet pärjännyt erittäin hyvin elämäntilanteeseesi nähden. Olisi valitettavaa, jos tulevaisuudensuunnitelmasi menisivät mönkään. Siis jos sinulla sellaisia on.”

”Ai jos minulla sellaisia on?” toistin. Jos minulla olisi ollut toinen sukunimi ja isänä hammaslääkäri ja äitinä kotiäiti, rehtori ei olisi antanut ymmärtää, ettei minulla välttämättä ollut tulevaisuudensuunnitelmia. ”Minä olen lukion kolmannella luokalla”, vastasin hammasta purren. ”Lukio loppuu ensi vuonna, ja olen suorittanut jo kahden lukukauden edestä yliopistokursseja. Olen saanut kokeista niin hyviä arvosanoja, että minulla on mahdollisuus saada stipendi Connecticutin yliopistoon, missä on maan parhaat vakuutusmatematiikan koulutusohjelmat.”

Rehtori kurtisti kulmiaan. ”Vakuutusmatematiikan?”

”Se on todennäköisyysperusteista riskianalyysiä.” Ikään kuin pokerin ja matematiikan kaksoistutkinto. Sitä paitsi se oli yksi tämän planeetan parhaiten työllistävistä tutkinnoista.

”Sinä siis pidät laskelmoiduista riskeistä?”

Ai niin kuin huijaamisesta? En saanut antaa itseni raivostua. Kuvittelin, että tämä oli shakkipeli. Pohdin siirtoja päässäni. Minunlaiseni tytöt eivät räjähtäneet. ”En minä huijannut”, totesin tyyneästi. ”Minä opiskelin.”

Olin haalinut aikaa kokoon sieltä täältä: muilta oppitunneilta, työvuorojen välistä, niin myöhään illalla, että minun olisi pitänyt olla jo nukkumassa. Tieto siitä, että herra Yates oli surullisenkuuluisa mahdottomista kokeistaan, oli herättänyt minussa halun muuttaa mahdottoman määritelmä. Kerrankaan en mennyt sieltä, mistä aita oli matalin, vaan halusin nähdä, mihin minusta oli.

Ja tässä oli kiitos. Koska minunlaiseni tytöt eivät saaneet täysiiä pisteitä mahdottomista kokeista.

”Voin tehdä kokeen uudelleen”, sanoin ja yritin olla kuulostamatta vihaiselta tai mikä vielä pahempaa, loukkaantuneelta. ”Saan taas saman tuloksen.”

”Mitä sanoisit, jos kertoisin, että opettaja on laatinut uuden kokeen? Kaikki kysymykset ovat uusia ja ihan yhtä vaikeita kuin ensimmäisessä kokeessa.”

En epäröinyt hetkeäkään. ”Minä teen sen.”

”Se voidaan järjestää huomenna päivän kolmannella oppitunnilla, mutta minun täytyy varoittaa sinua, että on paljon parempi jos...”

”Nyt.”

Rehtori tuijotti minua. ”Anteeksi kuinka?”

Jääköön nöyristely. Jääköön näkymättömyys. ”Minä haluan tehdä uuden kokeen juuri tässä ja juuri nyt.”

LUKU KAKSI

”Oliko rankka päivä?” Libby kysyi. Siskoni oli minua seitsemän vuotta vanhempi ja paljon minua parempi ja myötätuntoisempi ihminen.

”Kaikki hyvin”, vastasin. Libby olisi vain huolestunut, jos olisi kuullut rehtorin puhuttelusta, eikä mitään ollut muutenkaan tehtävissä, ennen kuin opettaja oli arvostellut uuden kokeen. Vaihdoin puheenaihetta. ”Sain hyvät tipit tänä iltana.”

”Kuinka hyvät?” Libbyn tyyli taju oli jossain punkin ja gootin välimaastossa, mutta luonteeltaan hän oli ikuinen optimisti, joka uskoi, että sadan dollarin tippi oli ihan nurkan takana vaatimattomassa ruokapaikassa, jossa useimmat annokset maksoivat alle seitsemän dollaria.

Työnsin tukon ryppyisiä seteleitä hänen käteensä. ”Tarpeeksi hyvät, että siitä on apua vuokranmaksussa.”

Libby yritti antaa rahoja takaisin, mutta siirryin nopeasti kauemmas. ”Minä heitän nämä setelit sinun päällesi”, Libby varoitti tiukkaan sävyyn.

Kohautin harteitani. ”Minä väistän.”

”Sinä olet ihan mahdoton.” Libby pani rahat vastahakoisesti talteen, loihti jostain esiin muffinirasian ja loi minuun ankaran katseen. ”Tästä hyvästä saat luvan syödä muffinin.”

”Kyllä, äiti.” Menin lähemmäs ottamaan hänen ojentamansa muffinin, mutta sitten katseeni osui keittiötasoon ja huomasin, että Libby oli leiponut muutakin. Kuppikakkuja. ”Voi ei, Lib.”

”Ei tämä ole sitä, miltä näyttää”, Libby lupasi. Hän leipoi kuppikakkuja anteeksipyyntöksi. Syyllisyydestä. Silloin kun toivoi, ettei hänelle oltaisi vihaisia.

”Eikö?” kysyin hiljaa. ”Hän ei siis muuta takaisin tänne?”

”Tällä kertaa kaikki on toisin”, Libby lupasi. ”Ja nämä ovat sitä paitsi suklaakuppikakkuja!”

Minun lempimakuni. ”Mikään ei koskaan muutu”, totesin, mutta jos Libbyn olisi voinut saada vakuuttumaan siitä, niin olisi jo tapahtunut.

Libbyn on-off-poikaystävä – jonka lempihuvia oli hakata nyrkillä reikiä seiniin ja laskea ylimmäksi ansiokseen sen, ettei hän hakannut Libbyä – maleksi sisään kuin merkistä. Hän nap-pasi kuppikakun keittiötasolta ja silmäili minua päästä varpasiin. ”Moi, sakkoliha.”

”Drake”, Libby sanoi.

”Vitsi vitsi.” Drake hymyili. ”Kyllähän sinä sen tiedät, Libbyseni. Sinun ja sinun siskosi pitäisi kehittää edes vähän huumorintajua.”

Hän tuli vasta äsken, mutta syytti jo meitä. ”Tuo ei ole tervettä”, sanoin Libbylle. Drake ei olisi halunnut minun muuttavan tänne, eikä hän lakannut rankaisemasta Libbyä siitä.

”Ei tämä ole sinun kotisi”, Drake heitti takaisin.

”Avery on minun siskoni”, Libby intti vastaan.

”Siskopuoli”, Drake korjasi ja hymyili taas. ”Vitsi vitsi.”

Ei Drake vitsaillut, mutta hän oli kyllä oikeassa. Minulla ja Libbyllä oli yhteinen poissaoleva isä, mutta eri äidit. Lapsina me tapasimme toisemme vain kerran pari vuodessa. Kukaan ei ollut odottanut kaksi vuotta sitten, että Libby ryhtyisi minun

huoltajakseni. Hän oli nuori. Hän tuli tuskin toimeen. Mutta hän oli *Libby*. Ja Libby rakasti ihmisiä.

”Jos Drake jää tänne, minä lähden”, totesin hiljaa.

Libby otti kuppikakun ja kietoi kätensä sen ympärille. ”Minä yritän parhaani, Avery.” Libby yritti aina miellyttää kaikkia. Drakesta oli mukava asettaa hänet hankalaan välikäteen. Hän yritti satuttaa Libbyä minun kauttani.

En voinut jäädä odottelemaan, että jonain päivänä Drake löisi nyrkillä muutakin kuin seiniä.

”Asun autossani, jos tulee asiaa”, ilmoitin Libbylle.

LUKU KOLME

Ikivanha Pontiacini oli täysi romu, mutta ainakin lämmitin toimi. Ajoin työpaikalleni ja parkkeerasin ravintolan taa piiloon. Libby lähetti tekstiviestin, mutten saanut vastattua ja päädyin vain tuijottamaan puhelinta. Näytössä oli särö. Liittymässäni ei ollut mobiilidataa juuri lainkaan, joten en päässyt nettiin, mutta tekstiviestejä sain lähettää mielin määrin.

Libbyn lisäksi elämässäni oli vain yksi ihminen, johon halusin pitää yhteyttä. Kirjoitin Maxinelle lyhyen ja ytimekkään viestin: ARVAA KUKA PALASI.

Vastausta ei kuulunut heti. Maxin vanhemmat pitivät tiukasti kiinni puhelimetomasta ajasta ja takavarikoivat tyttärensä kännykän tämän tästä. He olivat myös surullisenkuuluisia siitä, että he lukivat tyttärensä viestejä. Siitä syystä en maininnut Drakea nimeltä enkä hiiskunutkaan, missä aioin nukkua yöni. Liun perheen tai sosiaalityöntekijäni ei tarvinnut tietää, etten ollut siellä missä minun piti.

Laskin puhelimen kädestä ja vilkaisin pelkääjän paikalla olevaa reppua, mutta päätin, että loput läksyt saivat jäädä aamuksi. Laskin selkänöjan ja suljin silmäni, mutta uni ei tullut, joten otin hansikaslokerosta ainoan arvokkaan asian, jonka äiti oli minulle jättänyt: pinon postikortteja. Niitä oli monta

kymmentä. Monta kymmentä paikkaa, jonne olimme suunnitelleet matkustavamme yhdessä.

Havaiji. Uusi-Seelanti. Machu Picchu. Tuijotin jokaista kuvaa vuorotellen ja kuvittelin olevani jossain muualla. *Tokio. Bali. Costa Rica. Kreikka.* En tiedä, kuinka kauaksi aikaa vauvin ajatuksiini, ennen kuin puhelin piipitti. Otin sen käteen ja näin Maxin vastauksen viestiini.

SE SENKIN NUTIPÄÄ. Ja hetkeä myöhemmin: ONKO KAIKKI HYVIN?

Max oli muuttanut pois kesällä kasin jälkeen. Me pidimme yhteyttä lähinnä tekstiviesteillä eikä Max kiroillut koskaan, koska hänen vanhempansa saattoivat nähdä.

Niinpä hän käytti kieltä luovasti.

ON, vastasin, mikä riitti lietsomaan Maxin oikeutettuun raivoon puolestani.

SE TUTUN MUIKKU VOI SYÖDÄ HATULLISEN PASTAA!

Kohta puhelin soi. ”Onko kaikki oikeasti hyvin?” Max kysyi, kun vastasin.

Katselin sylissäni lojuvia postikortteja, ja kurkkua kuristi. Minä kävisin lukion loppuun. Hakisoin joka ikistä stipendiä, jota voin. Suorittaisin hyödyllisen tutkinnon, joka mahdollistaisi etätyöt ja hyvän palkan.

Matkustaisin ympäri maailmaa.

Minulta pääsi pitkä, katkonainen huokaus. Sitten vastasin Maxin kysymykseen. ”Kyllähän sinä minut tunnet. Putoan aina jaloilleni.”

LUKU NELJÄ

Autossa nukkuminen kostautui seuraavana päivänä. Koko ruumista kolotti, ja minun täytyi käydä suihkussa liikuntatunnin jälkeen, koska ravintolan vessan paperipyyhkeet eivät oikein ajaneet asiaa. En ehtinyt kuivata hiuksia, joten saavuin seuraavalle tunnille vettä tippuen. Ei mikään paras tyyli, mutta minä olin käynyt koulua samojen ihmisten kanssa koko ikäni. Olin yhtä huomaamaton kuin seinätapetti.

Kukaan ei vilkaissutkaan minua.

”*Romeo ja Julia* on täynnä sanontoja. Pieniä viisaudenmurusia, joissa todetaan jotakin maailman ja ihmisluonnon olemuksesta.” Äidinkielen opettaja oli nuori ja niin innokas, että epäilin hänen juoneen liikaa kahvia. ”Jätetäänpä Shakespeare hetkeksi. Kuka osaa antaa esimerkin yleisesti käytetystä sanonnasta?”

Köyhällä ei ole varaa nirsoilla, ajattelin mielessäni. Päätä jomotti ja hiuksista valui vesipisaroita selkään. *Kyllä hätä keinot keksii. Siitä puhe, mistä puute.*

Luokkahuoneen ovi avautui. Kanslisti odotti, että opettaja kääntyi katsomaan häntä, ja julisti sitten koko luokan kuullen: ”Avery Grambsia pyydetään rehtorin puheille.”

Kokeeni oli taidettu arvostella.

Tiesin, että oli turha odottaa anteeksipyyntöä, mutten myöskään osannut odottaa, että rehtori olisi minua vastassa sihteerin pöydän luona säteillen kuin itsensä paavi olisi kunnioittanut häntä käynnillään. ”Avery!”

Hälytyskellot alkoivat soida takaraivossani, koska kukaan ei ikinä ilahtunut noin paljon nähdessään minut.

”Tätä tietä”. Rehtori avasi huoneensa oven, ja huomasin siellä vilauksen tuttua neonsinistä poninhäntää.

”Libby?” kysyin. Siskollani oli yllään pääkallokuviainen paita ja housut eikä meikkiä, joten hän oli varmaan tullut suoraan töistä. *Kesken työpäivän*. Palvelutalojen hoitoapulaiset eivät lähteneet töistä kesken päivän.

Ellei jokin ollut hullusti.

”Onko isä...” En saanut sanottua lausetta loppuun.

”Isälläsi ei ole mitään hätää.” Lausunto ei tullut Libbyn tai rehtori Altmanin suusta. Pääni ponnahti pystyyn ja katsoin siskoni taakse. Rehtorin työpöydän takana istui joku – tuskin minua vanhempi poika. *Mitä ihmettä oli tekeillä?* Pojalla oli yllään puku. Hän näytti siltä kuin hänen vanavedessään olisi kuulunut seurata palvelusväkeä.

”Ainakin vielä eilen Ricky Grambs voi hyvin ja oli turvalisesti sammunut motellihuoneessaan Michiganissa, tunnin matkan päässä Detroitista”, poika jatkoi matalalla, täyteläisellä ja huolitellulla äänellään.

Yritin turhaan olla tuijottamatta häntä. *Vaaleat hiukset. Hailakat silmät. Niin terävät kasvopiiirteet, että niillä voisi leikata kiveä.*

”Miten ihmeessä sinä sen voit tietää?” tivasin. En itsekään tiennyt täysin hyödyttömän isäni olinpaikkaa. Miten tuo poika muka voisi?

Pukupoika ei vastannut kysymykseeni. Sen sijaan hän kohotti toista kulmaansa. ”Voisitko ystävällisesti poistua hetkeksi, rehtori Altman?” hän kysyi.

Rehtori avasi suunsa aikoen ilmeisesti vastustaa sitä, että hänet haluttiin ajaa ulos omasta huoneestaan, mutta pojan kulmakarva kohosi entistä ylemmäs.

”Meillähän oli sopimus.”

Rehtori rykäisi. ”Niin tietenkin.” Hän kääntyi niine hyviin ja marssi ulos ovesta. Ovi painui kiinni hänen perässään, ja minä tuijotin avoimesti poikaa, joka oli komentanut rehtorin tiehensä.

”Kysyt, mistä minä voin tietää, missä isäsi on.” Pojan silmät olivat samenväriset kuin hänen pukunsa: harmaat, melkein hopeiset. ”Tällä hetkellä olisi helpointa vain olettaa, että minä tiedän kaiken.”

Pojan ääntä olisi ollut miellyttävä kuunnella, jollei hän olisi puhunut moisia. ”Poika, joka kuvittelee tietävänsä kaiken”, mutisin. ”Sepä yllätys.”

”Tyttö, jolla on neulanterävä kieli”, poika heitti takaisin ja napitti minua hopeisilla silmillään. Hänen huulensa kaartuivat ylöspäin.

”Kuka sinä olet?” kysyin. ”Ja mitä sinä haluat?” *Minusta*, pieni ääni sisälläni lisäsi. *Mitä sinä haluat minusta?*

”Haluan vain välittää viestin”, poika vastasi. Sydämeni alkoi jostain syystä takoa villisti rinnassa. ”Sillä sitä näyttää olevan hyvin vaikea toimittaa perille perinteisellä tavalla.”

”Se saattaa olla minun vikani”, Libby pisti nolona väliin vieressä.

”Mikä niin?” Vilkaisin siskoani kiitollisena siitä, että sain syyn kääntää katseeni Harmaasilmästä, ja yritin vastustaa kiusausta katsoa poikaa taas.

”Haluan ensinnäkin sanoa”, Libby aloitti niin vilpittömään sävyyn kuin pääkallokuvioidussa työasussa vain voi, ”että minulla ei ollut aavistustakaan, että ne kirjeet olivat totta.”

”Mitkä kirjeet?” kysyin. Minä olin tässä huoneessa ainoa, joka ei tiennyt, mistä oli kyse. Eikä se tainnut olla hyvä juttu. Minusta tuntui kuin olisi seissyt junakiskoilla tietämättä, mistä suunnasta juna oli tulossa.

”Ne, joita isoisäni lakimiehet ovat lähettäneet rekisteröityinä kirjeinä kotiin jo yli kolmen viikon ajan”, pukupoika sanoi, ja hänen äänensä tuntui kietoutuvan ympärilleni.

”Minä luulin niitä huijaukseksi”, Libby huomautti minulle.

”Voin vakuuttaa, ettei tämä ole huijaus”, poika sanoi silkinpehmeään sävyyn.

Tosin hyvännäköisten poikien vakuutteluihin ei kannattanut uskoa.

”Salli minun aloittaa alusta.” Poika risti kätensä välissämme olevalle pöydälle, ja hänen oikea peukalonsa silitti vasemman hihan kalvosinnappia. ”Minun nimeni on Grayson Hawthorne. Olen täällä McNamaran, Ortegán ja Jonesin asialla. Se on dallasilainen lakitoimisto, joka edustaa isoisäni kuolinpesää.” Grayson tuijotti minua hailakoilla silmillään. ”Isoisä kuoli aiemmin tässä kuussa.” Seurasi painokas tauko. ”Hänen nimensä oli Tobias Hawthorne.” Grayson tarkasteli reaktiotani – tai pikemminkin sen puutetta. ”Merkitsekö nimi sinulle mitään?”

Minusta tuntui taas kuin seisaisin junakiskoilla. ”Ei”, vastasin. ”Pitäisikö?”

”Isoisäni oli varsin varakas mies, neiti Grambs. Ja vaikuttaa siltä, että sinut mainitaan testamentissa suvun ja isoisää vuosikausia palvelleiden ihmisten lisäksi.”

Kuulin kyllä mitä hän sanoi, mutta aivot eivät suostuneet käsittämään sanoja. ”Siis missä?”

”Testamentissa”, Grayson toisti, ja hänen huulillaan karehti hymy. ”En tiedä, mitä hän tarkalleen ottaen sinulle jätti, mutta sinun täytyy olla läsnä, kun testamentti luetaan. Sitä on lykätty jo monta viikkoa.”

Minun älyssäni ei ollut mitään vikaa, mutta Grayson Hawthorne olisi voinut yhtä hyvin puhua kreikkaa. Niin vähän järkeä hänen sanoissaan oli.

”Miksi sinun isoisäsi haluaisi jättää minulle jotain?” kysyin.

Grayson nousi seisomaan. ”Siinäpä vasta kysymys.” Hän astui pois pöydän takaa, ja äkkiä tiesin tarkalleen, mistä suunnasta juna oli tulossa.

Graysonin suunnasta.

”Olen ottanut vapauden tehdä matkajärjestelyt puolestasi.”

Se oli kutsu, josta ei voinut kieltäytyä. ”Miksi ihmeessä...” aloitin, mutta Libby keskeytti minut. ”Hienoa!” hän sanoi ja vilkaisi minua sivusilmällä.

Grayson hymyili omahyväisesti. ”Jätän teidät hetkeksi kahden.” Hän tuijotti minua vaivaannuttavan pitkään ja harppoi sitten ulos ovesta.

Graysonin lähdettyä minä ja Libby olimme hiljaa kokonaiset viisi sekuntia. ”Älä nyt ymmärrä väärin”, Libby kuiskasi viimein, ”mutta minä luulen, että hän saattaa olla jumala.”

Tuhahdin. ”Ainakin omasta mielestään.” Graysonin vaikutus oli helpompi sivuuttaa nyt, kun hän ei ollut läsnä. Miten joku voi olla noin täydellisen itsevarma? Se huokui hänen ryhdistään, joka sanavalinnasta ja joka eleestä. Vaikutusvalta oli tuolle pojalle yhtä itsestään selvä osa elämää kuin painovoima. Maailma taipui Grayson Hawthornen tahtoon. Ja noilla silmillä sai luultavasti senkin, mitä ei rahalla voinut ostaa.

”Aloita ihan alusta”, sanoin Libbylle. ”Älä jätä mitään pois.”

Libby pyöritteli sinisen poninhäntänsä pikimustia päitä sormissaan. ”Meille alkoi tulla pari viikkoa sitten kirjeitä. Ne oli osoitettu sinulle. Niissä sanottiin, että sinä olit perinyt rahaa, ja pyydettiin soittamaan yhteen numeroon. Minä luulin, että se oli huijaus. Niin kuin ne sähköpostiviestit, jotka ovat muka ulkomaiselta prinssiltä.”

”Miksi joku Tobias Hawthorne, jota en ole ikinä tavannut ja josta en ole ikinä kuullutkaan, lisäisi minut testamenttiinsa?” kysyin.

”En minä tiedä”, Libby vastasi, ”mutta *tuot*” – hän viittasi kohti ovea, josta Grayson oli poistunut – ”ei ole mikään huijaus. Näitkö sinä, miten hän kohteli rehtoria? Millainen sopimus heillä mahtaa olla? Onko kyseessä lahjus... vai uhkaus?”

Molemmat. Nielaisin vastauksen, otin kännykän esiin ja yhdistin sen koulun Wi-Fiin. Googlasin Tobias Hawthornen, ja pian minä ja Libby luimme uutisotsikkoa. *HUOMATTAVA HYVÄNTEKIJÄ MENEHTYI 78-VUOTIAANA.*

”Tiedätkö, mitä hyväntekijä tarkoittaa?” Libby kysyi totisena. ”Se tarkoittaa *rikasta*.”

”Se tarkoittaa ihmistä, joka lahjoittaa hyväntekeväisyyteen”, minä korjasin.

”Eli... rikasta.” Libby katsoi minua merkitsevästi. ”Mitä jos se hyväntekeväisyys olet sinä? Ei miehen lapsenlasta lähetettäisi asialle, jos hän olisi testamentannut sinulle parisataa. Kyse täytyy olla tuhansista. Sinä voisit matkustella, Avery, tai säästää rahat yliopistoa varten tai ostaa paremman auton.”

Tunsin, miten sydän alkoi taas jyskyttää rinnassa. ”Miksi ventovieras ihminen testamenttaisi minulle mitään?” toistin ja vastustin halua haaveilla edes hetken, sillä en ollut varma pysyisinkö lopettamaan kerran aloitettuani.

”Ehkä hän tunsu sinun äitisi”, Libby ehdotti. ”En minä tiedä. Mutta se on varmaa, että sinun täytyy mennä perinnönjakotilaisuuteen.”

”Enhän minä voi noin vaan lähteä”, huomautin. ”Etkä sinäkään.” Meillä kummallakin oli töitä. Minulla oli koulua. Mutta silti... matka saisi Libbyn edes hetkeksi pois Draken luota, jos ei muuta.

Ja jos tämä on totta... Oli hetki hetkeltä vaikeampaa yrittää olla ajattelematta eri mahdollisuuksia.

”Minulla on sijainen kahdeksi päiväksi”, Libby ilmoitti. ”Soitin pari puhelua. Samoin sinulla.” Hän tarttui käteeni. ”Suostu nyt, Ave. Eikö olisi mukava lähteä matkalle ihan kahdestaan?”

Libby puristi kättäni. Puristin hetken kuluttua takaisin. ”Missä se perinnönjakotilaisuus tarkalleen ottaen pidetään?”

”Teksasissa!” Libby hymyili sädehtivästi. ”Eikä meille ole varattu mitä tahansa lentolippuja. Me lennämme *ensimmäisessä luokassa!*”

Avery Grambsin elämä muuttuu kertaheitolla, kun hän saa kutsun miljardööri Tobias Hawthornen testamentin lukuun. Käy ilmi, että omalaatuinen, arvoituksia rakastanut Hawthorne on jättänyt koko jättiomaisuutensa Averylle – sillä ehdolla, että tämä asuu vuoden ylellisessä kartanossa perinnöitä jääneiden sukulaisten kanssa. Valtavassa kartanossa asuvat myös neljä harmillisen komeaa veljestä, jotka eivät katso hyvällä tuntematonta perijätärtä.

Avery ei kuitenkaan antaudu rikkauden tuoman helpon elämän viettelemäksi, vaan alkaa selvittää mysteeriä: miksi eksentrikko Hawthorne valitsi juuri hänet pelinappulakseen?

Tuntematon tyttö

Upporikas perhe

KOHTALOKAS PELI VOI ALKAA

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-50100-9